

L. Rasmussen: Baade Venstres ærede Ordfører og den højtærede Minister har bebrejdet mig, at jeg i Gaar havde udlagt deres Udtalelser saadan, at de selv havde erkendt, at Ordningen af 1922 var lagt paa et uærligt økonomisk Grundlag, og nu kom Venstres ærede Ordfører og vilde rykke Ministeren til Undsætning paa dette Omraade, idet han sagde, at det var ikke uærligt, thi det var virkelig Meningen i 1922, at Budgettet skulde holde. Jeg bliver da nødt til ganske kort at oplæse, hvad Ministeren sagde ved Fremsættelsen, og jeg tror, at Venstres ærede Ordfører deraf vil forstaa, at han sikkert havde gavnet sin Sag bedre, om han havde undladt at tage Ordet for den korte Bemærkning, han nu fremkom med. Ministeren sagde nemlig:

„Det har været en Nødvendighed, for at vi overhovedet kan opstille et Byggeprogram . . . at vi maa højere op med Budgettet.“

Man kunde ræsonnere saaledes i 1922 — og det har vel ogsaa været det almindelige Ræsonnement — at foreløbig — *foreløbig* — kunde man nøjes med en mindre Nybygningskonto, men der maatte jo komme en Tid, hvor denne Konto maatte sættes op.

Og derefter siger Venstres ærede Ordfører, da han faar Ordet:

„Ja vel, dette er et Forsøg paa at skabe et ærligt Forsvar“. — Ordet „ærligt“ er en Opfindelse af Venstres Ordfører; det er et ærligt Forsvar — „Det er et Forsøg paa at skabe et Forsvar, der ikke opstiller Rammer, som ikke kan fyldes, der ikke opstiller Formationer, som ikke kan udrustes“.

Altsaa Ministeren siger: Vi vidste i 1922, at der vilde komme mere, foreløbig kunde vi nøjes med mindre. Sagde man det selv i 1922? Nej, da sagde man: Tallet 47 Mill. Kr. passer. Derfor vil jeg sige, at den Udtalelse, at man nu selv erkender, at det var paa uærligt Grundlag, er underbygget saavel af den højtærede Ministers som af den ærede Ordførers Udtalelser. Det var nemlig paa et fuldkommen uærligt Grundlag, man lagde Budgettet i 1922. Og hvorfor? Var det nu, fordi Venstre har Hang til at være uærlig? Nej, det vil jeg ikke tro. Men man er kommet ind i dette Modsætningsforhold i 1922, som man er det i Dag, derved, at man havde et konservativt Støtteparti, der krævede det størst mulige Mandskab, det størst mulige Personel, og man havde et Venstreparti, der krævede den størst mulige Nedgang i Udgifterne, og for at faa disse Modsætninger til at harmonere med hinanden var man nødt til at tilveje-

bringe et Personel, og for Flaadens Vedkommende et Materiel, som man manglede Grundlaget til at vedligeholde.

Saadan er Stillingen, og derfor maa man i Dag til at revidere, derfor maa man komme og sige: Det er umuligt; hvis vi beholder den Ordning, vi har, forfalder Flaaden, det er umuligt at opretholde den Ordning, som vi har. Ministeren har forklaret her i Tinget, at han for at holde det nogenlunde gaaende er ophørt med at anskaffe Knive, Gaffler og Service til Soldaterne. Ja, det kan man gøre en lille Tid, naar man har et Oplag at tage af. Man kan ogsaa lade være at anskaffe Uniformer til Soldaterne en lille Tid, men der kommer en Dag, da man maa gøre det, og den er kommet, saaledes at til Trods for at Ministeren har mindre Mandskab, skal han bruge mere til Beklædning. Det er allerede Bevis nok for, hvor ærligt det var. Trods betydeligt mindre Mandskab og trods betydeligt mindre Uddannelsesstid skal man have en større Beklædningskonto.

Derefter sagde den højtærede Minister til mig, at jeg nu mødte frem med Ellis Wolff under Armen, og ham vilde han skænke mig. Jeg vil dog gerne oplæse, hvad jeg sagde om Ellis Wolff. Jeg sagde:

„Selv en Mand som den nu fratraadte kommanderende General Ellis Wolff — det skal jeg nu ikke lægge stor Vægt paa — erklærer, at efterhaanden som Venstre saadan gaar og makker løs paa Sagerne, begynder han at se paa, om ikke Afrustningsforslaget muligt kunde være at foretrække fremfor alt det, man her makker omkring med.“

Det er altsaa at møde med ham under Armen! Men hvem har spadseret med ham under Armen, højtærede Minister? Hvem er det, man har haft, jeg kan sige som den eneste Trøst, for Ordningen af 1922? Det er Ellis Wolff. Der blev sagt den Gang: Den kommanderende General har sagt god for Ordningen, hvor kan I saa komme og kritisere den, naar en saa udmærket Mand som Ellis Wolff har sagt god for den? Nu siger han: Nej, stop, Venstre, nu er vi kommet saa vidt frem, at jeg begynder at forstaa, at der bliver Metode i Afrustningen. Hvad siger saa den højtærede Minister, det mest utaknemmelige Menneske, jeg kender? Han siger: Ham og andre ufornuftige Mennesker tager jeg ikke Hensyn til. Han er sammen med andre pludselig blevet reduceret til at være ufornuftig. Den eneste, man havde at bygge paa i 1922, er nu blevet en ufornuftig Mand. Jeg siger rigtignok, at det er Utaknemmelighed i allerhøjeste Grad. Nu har Ellis Wolff travet i 4 Aar paa alle